

— Szép asszonyban kis hiba meg sem kottyán!

— Igen, de a hátulja is rogyik!

— Rogyik! Hát minek rogyik! Osztán kendben is van hiba, másban is, hát ennek a lónak is szabad egy kis hibájának lenni.

— No, hát hogy adod ide na?

— Hogy? Hát nézze kend . . . mert vér van ebben a lóban olyan, hogy . . . hát . . . leengedek még ötöt, aztán élje kend vele a világát azért a 35 pengőért!

— Ni more, árán kérem: adok még rá egyet, osztán hadd vezetem el 8 forintért.

A cigánynak megvillan a szeme: látja, hogy komoly vevővel van dolga, s különben is tegnap cserélte a lovat egy 7 forintos gebéért, hát most

szerűnek látja megint éktelen dühbe borúlni s égre földre esküdözök, hogy 22 forintnál alább egy garassal sem adja; ott nyelje el mindjárt a föld, ha egy fityinget is enged többet.

— Hiszen nézze körül kend ezt a lovat jól, acsarkodik a cigány, miközben megint végig vág a gebén, ha ilyen vértű lovat lel kend a vásárban, hát itt álló helyemben törjön ki mind a két lábom, akár a kendé, azt sem bánom.

De az atyafi hajthatatlan, sehogy sem akar többet ígérni; egyet ránt a tarisznyaszíjjon s odébb indul. Még egyszer azonban horpaszon csapja a rossz lovat s azt mondja menet a cigánynak:

— Ne szalaszd el a pénzt hé, majd meglásd, megbánod. Fájintosul megígértem én az árát.

— Ne tartsd hát ki az árából!

— No hát még egyet mondok, jöjjön közelebb kend: kell-e azért a 18 forintért?

Ezzel elfogja a paraszt kezét s megint megkezdődik a tenyérsapdosás, dühösebben mint valaha, mi közben a cigány legalább tizszer kijelenti, hogy rögtön folylyék ki mind a két szeme, ha egy garast is enged többet.

Az esküdözés, tenyérsapdosás aztán addig tart, míg végre 9 forintban szerencsésen meg egyeznek.

— Csakhogy pénzt lássak! mond a cigány, a bagót jobb képéből a balba igazítva, miközben rácserszent a zsíros bankóra: tű, tű, apád, anyád ide jöjjön!

Ilyen formán kel aztán még el egy sereg mesés

Bárá Stillefried fényképe után.

A KIRÁLY DOLGOZÓ-SZOBÁJA A BUDAI KIRÁLYI PALOTÁBAN.

már nem dühösködik, hanem hirtelen elégikus hangulatba borúl, megfogja balkézével a paraszt csuklóját s belevág hatalmasan a tenyerébe:

— Nem bánom hát, ha mindjárt bele szakad is a szívem: legyen kendé három rongyos tizes bankóért! Bizony tudom nem győz kend áldani érte. Ismerem. Áldott jószág, magam nevelése. Hej Kesely, Kesely, csülökig járjon az az aranyos lábod a bankóban, de nincs is párod hét vármegyében!

Most a paraszt fogja meg a cigány csuklóját s úgy bele vág a tenyerébe, hogy majd kireped:

— Nyolcz forint more!

A cigány visszatenyerele még erősebben:

— Huszonöt lesz az utolsó ára. Egy vassal sem alább!

A paraszt roppant tenyérsapdosás közt rá ígér még ötven krajczárt, mire a cigány cél-

— Még egyet mondok, — kiált utána a cigány, — hát kell-e azért a 20 forintért?

A paraszt azonban nem is felel, csak lassan bandukol tovább s egyenest neki indul a bódé sarkának, a hol három mód nélkül rossz lovat hajkurász egy ravasz képű kupez. Tessék — lássékból megkérdezi ezeknek is árát, sorra csapkodja mindet, de hijába, csak visszavágyik szíve első szerelméhez. Kegyetlen megtetszett neki a cigány lova, s elhatározza, hogy ígér még rá valamit.

Ott is hagyja a három gebét s elkezd vissza felé somfordálni, úgy azonban, mintha csak el akarna menni a cigány mellett. Ez azonban minden mozdulatát szemmel kíséri, s buzdításul oda kiált a lassan oldalgó parasztnak:

— Ne ereszsze el a jó lovat gazduram; majd meglásza, megbánja.

rosszaságú ló; mert ez a czikk a legkeresettebb, úgy 5 forinttól 30 forintig darabja.

Az ilyen nemes állatok élete folyása csupa vásározásból áll ki, némelyik 3—4 gazdát is cserél egy nap, de a jövő vásáron már megint ott szerepel. Pedig hát mind páratlan jószágú és a mi fő, «nagy vértű». A kupez mondja, hát el kell hinni!

E «nagy vértű» csoporttól oldalt, korlátokkal körül kerített hely látszik. Itt viczánkol az előkelő ló-közönség. Valóságos ló-arisztokrácia, a hol már százásokban beszélnek. Egymást éri a sok ténsúr, tekintetes úr, nagyságos úr, ispán, kasznár, tisztartó s mindenféle parlagi gavallér, a kik a közeli-távoli pusztákról besereglettek, ha egyébért nem: hát legalább szélylyel nézni, meg hogy saját becses fogataikat bemutathassák a szakértő közönségnek. Kocsikáznak is foly-

ton, vagy kell vagy sem, nagy hű-hóval előre-hátra. Természetesen mind maga hajt, míg a pántlikás kocsis a hátulsó ülésben pöffeszkedik, akár egy első osztályú spanyol grand. Csak egy-két öregebb, kihízott ténsúr restel a hajtással hívalkodni, rábizza a kocsisára, maga pedig kényelmesen elterpeszkedve pöfékeli meszelyes tajtékipipájából a finánczolatlan dohányt.

Itt már a kupez is egészen más szőrű. Úri bőrben van valamennyi s hátul a kalapján mulhatatlanul bokrétát visel, a markában pedig korbáccot suhogtat. Úgy tesznek, mintha sohasem látták volna egymást, pedig suttyomban, nagyobb része egy kézre dolgozik s a melyik ló nagyon megtetszik nekik, közös erővel úgy

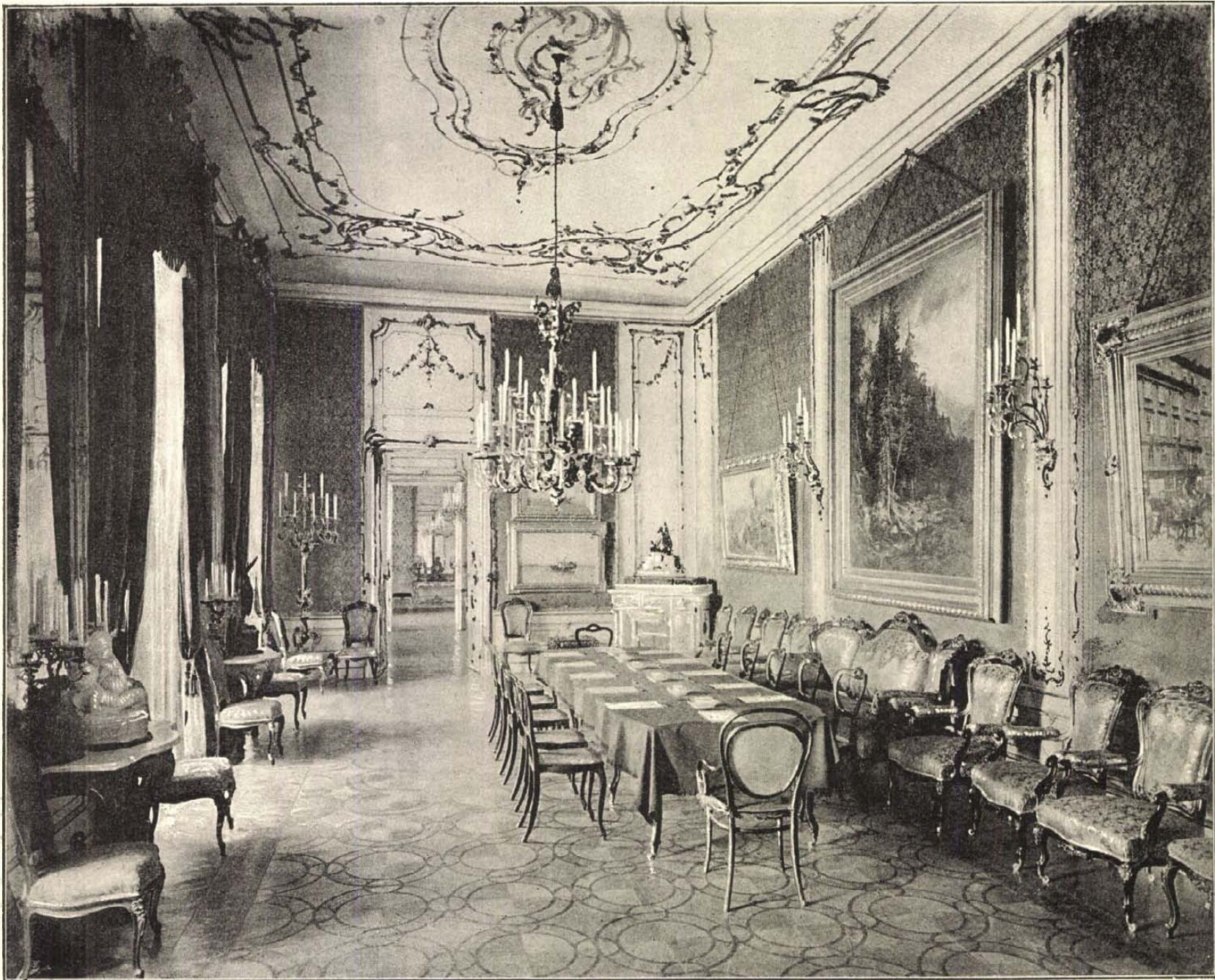
vetést, — s rázendítnek egy keserves mexikói marsot. Nosza, több sem kell annak a vaskos betyárlegénynek, a ki régóta gajdorász már egy sarokban, — hirtelen lever az asztról néhány üveget, felugrik, s tánczol, míg asztrólástól együtt a cigányok közé nem borúl.

Úgy délután aztán elkezdi ritkúlni a vásár. Sok lónak gazdája került apránként, s egymásután elvezetgetik. Lám, az az ezüst gombos cigány vajda is, nagy begyesen lóra pattan már, s vagy hat darab «nagy vérű» jószágot elvonszol magával. Utána takarodnak a többiek is egymásután, ki jobbra, ki balra. Szóval a vásár oszlik-kopik s nem sokára magától is vége lenne, hanem hát az idő is beleszól és segít rajta.

vízü szemetes tócsát. — Menjünk haza Miska! Hát megyünk is. Egymásután hagyogatjuk el az üres szekereket, cigányokat, kupeceket, dülöngöző részeg embereket, hagymás, paprikás kofákat. Elhagyjuk a Kutyakaparást is, melynek nini, fél tetejét lerántotta a goromba vihar.

De még mielőtt haza érnénk, ismerősre is akadunk. Túl a csárdán, az országút árkában, ott hever két részeg mesterlegény, mellette pedig a mi társulat nélküli színigazgatónk ténfereg, s iszonyú rekedt hangon ugyan, de nagy érzéssel szavalja:

«Nyugosznak ők, a hős fiak
Dúló csaták után.»

Baró Stillfried fényképe után.

A TANÁCSKOZÓ-TEREM A BUDAI KIRÁLYI PALOTÁBAN.

leszólják, hogy a kedvesztett tulajdonos feleáron odaadja.

A lovak is egészen másképp viselik itt magukat, mint túl a korlátón. Szakadatlanul vihognak, nyertnek, kapálóznak, rugnak-vágnak, s tanácsos is vigyázni, mert egyik vagy másik könnyen oldalba tiszteli az embert. Ime, az a tüzes sárga mén is, — a közelében két gavalléros kupez suttog egymásnak, — egyszer csak egy nagyot nyihant, s úgy hátba teremti az egyik kupezet, hogy a másikat is elüti vele.

A korlátok mellett egy csomó ponyvás, deszkás bódé terpeszkedik, a hol kolbászt, szármát s zavaros vinkót vesztegetnek. Sok a bódé, egész kis falu, de azért zsúfolásig tele van mind; esznek, isznak az atyafiak, folyik az áldomás derűreborúra. Előkerül vagy három száz cigány is, — kik ez alkalomra félben hagyták a vályog-

Nem hiába danolászott Miska az idő változóságáról, mert egyszer csak hirtelen megint elhomályosodik az ég, egy nagy forgószél felkotorja a vásári szemetet, a nyomában zúgva, suhogva rohan sűrű záppal vegyest egy hatalmas orkán. — Nosza lesz is apostolok oszlása! Van lárma, kiabálás, káromkodás, lőtás-futás; a sok ténsurat, tekintetes urat, nagyságos urat mintha a föld nyelné el, kupez, adó, vevő, ki gyalog, kilóháton esze nélkül menekül. Egyiknek paszuszát kapta el a szél, a másik a kalapját kiabálja, a harmadik a csikóját nem leli, egy kocsinak a pokróczát lopják el, míg az egyik bódés a bor árát keresi valakin, a ki elszaladt, a másik meg azért óbégat, mert a sátora oldalát kinyomták.

Mire aztán a vihar elvonul, nincs sem ló, sem kupez, sem ténsúr, sem cigány; nem látni egyebet az egész vásártéren, csak egy néhány sárga

UJ ELMÉLET A FÖLDRŐL.

Delanney francia tudós egy épen olyan meglepő, mint rendkívül érdeklőtő tanulmányt tett közzé a minapában a «Revue Maritime et Coloniale» című folyóiratban. Hosszas vizsgálódásai és megfigyelései alapján ugyanis azt állítja, hogy a földet épen olyan külső gyűrűk övezik, mint a Saturnust s hogy e gyűrűk okoznák a viharokat és általában a légköri zavarokat.

Ez a fölfedezés annál váratlanabb, mivel eddig a legnagyobb csillagászok sem sejtették, hogy földünknek gyűrűi lehetnek, s most ezt a nevezett tudós a leghatározottabban állítja, következőleg adván elő még ugyan nem föltétlenül bizonyos, de minden esetre igen elmésen fölláttott elméletét.

A föld gyűrűi a nappálya síkjával csaknem egybe estek. Testök összesűrűdött kozmikai anyagokból áll és huszonnégy óránál hosszabb idő alatt végeznek egy-egy körforgást. A levegő-